

ми сѣ тръпереше и изъ главѣ ми ся въртахъ сѣ-
каквы мысли, за да не бы ся случи нѣщо съ тебе.

— Ни едиж душѣ не срѣщнахъ дядо Димо.
То остави ты, ами нѣкой не донесе ли баруть?

— Не е още, амж скоро и той трѣба да доде.

Василь хвърли долу абж-тж, заптейскж-тж си
чалмж и захвана да приглѣдва и да чисти орж-
жіе-то си, кое-то донесе. Той го нарѣди.

— О! сега съмъ вече силенъ, извика той, като
глѣдаше съ жалостенъ поглѣдъ пушки-тъ и но-
жя прѣдъ себе си. Само Боже! твоя-та помощъ
да бѣде съ мене.

Врата-та ся излегко похлопахъ.

— Върви дядо Димо бързо, изрече Василь, то
е Алій или Петръ, нѣ пытай.

Слѣдъ малко въ вратж-тж ся показа единъ ни-
съкъ брадатъ Турчинъ. Той подпираше поясъ-тъ
си и едва вървеше. То бѣше Алій.

— Добъръ вечеръ.

— Добъръ вечеръ, Али (акшамхайросунъ).

— Донесохъ ти, Василе, какво-то искашь, каза
Алій по Турски.

— Твърдѣ хубаво, Али-ага.

— Ето ти баруть, каза той, като поколѣнич
и измѣкна едиж торбичкж баруть; ето ти и кур-